

RESSÒ DE LA PARAULA

Correctius de l'esperança

Hem fet una crida general a «créixer», com a idea força de la nostra tasca pastoral. Créixer, ascendir, és la nostra il·lusió, perquè entenem que és el que Déu espera avui de nosaltres. Però la segona paraula d'Advent desconcerta: «Convertiu-vos! Aplaneu el camí!»

Aquesta paraula canvia l'escenari imaginat. Desapareix aquella imatge d'un poble fort i compromès que puja cap a un cim utòpic, cap a un món millor conquerit solidàriament.

Aquesta segona paraula d'Advent ens posa dos correctius sorprenents. Primer, que, en lloc d'ascendir, cal aplanar el camí. Això vol dir rebaixar el que és elevat i emplenar les fondalades, és a dir, no es tracta simplement que nosaltres ascendim, sinó que abans arreglem el camí, el deixem expedit i transitable.

Segon, que l'objectiu, la meta, no és arribar al cim més alt, a tall de «conquesta» del nostre esforç, sinó facilitar una trobada amb un que s'acosta per aquest mateix camí que nosaltres recorrem.

El canvi d'escenari, el que normalment imaginem per a entendre quina és la nostra tasca, és tan important que, si no el coneixem i l'assimilem, no viurem l'alegria de la salvació.

El gran lluitador a favor de la causa obrera (i de totes les causes que reclamaven un compromís de transformació social), que fou Guillem Rovirosa, va entrar en la lluita social arran d'haver-se con-

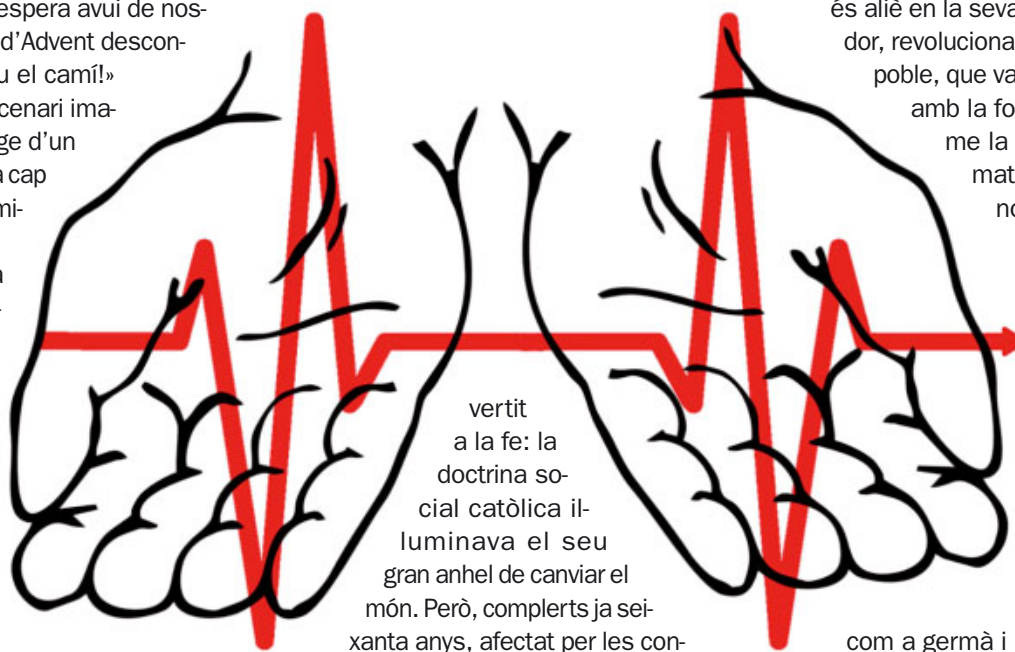
al punt que es veu estimat i perdonat d'una forma absolutament gratuïta. Experimenta així una alegria immensa i insospitada. Enfront de Dimes trobarà Judes, el personatge antagònic, que tampoc és aliè en la seva vida passada: és el gran lluitador, revolucionari compromès amb la causa del poble, que va seguir Jesús, com el gran líder, amb la força i poder del qual duria a terme la revolució somiada. Judes, tanmateix, no troba sinó la foscor, per no haver-se deixat estimar.

Guillem Rovirosa pot resumir la seva experiència dient que abans «vivía encara en l'Antic Testament», en aquella manera d'esperar lluitant a base d'esforços per a complir la llei de la justícia. La «segona conversió» consistia a obrir-se, obrir els braços per a rebre el do, és a dir, la persona de Jesús, que vol compartir la nostra vida per a ser trobat

com a germà i amic.

Ara entenem millor això d'«ascendir mentre descendim». Perquè el camí de Jesús va ser, i és, un autèntic descens de la seva glòria, per a trobar-nos. Era el que li demanava l'amor autèntic. Ens va ensenyar així la via de la humilitat, és a dir, el camí del veritable creixement.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

vertit a la fe: la doctrina social catòlica il·luminava el seu gran anhel de canviar el món. Però, complerts ja seixanta anys, afectat per les conseqüències de l'accident en el qual va

perdre un peu, escriu un llibre íntim, *El primer sant: Dimes, el lladre*. En aquest llibre narra la seva experiència «d'una segona conversió», la veritable i profunda conversió. Ell se sent «Dimes», el bon lladre que està crucificat al costat de Jesús i es veu seduït per l'amor que el mateix Crist ha comunicat, a ell precisament, durant tota la passió, fins

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Continueu buscant sense cansar-vos...»

El Concili va llançar als membres de l'Església al servei del món i de la humanitat, al diàleg, a la recerca, a l'honestat intel·lectual, al servei de la justícia i de la veritat, a no descuidar la cura integral de la persona i de la Creació.

Encara que sigui una mica llarg vull llegir part del Missatge que el beat papa Pau VI va dirigir als homes del pensament i de la ciència en la clausura del Concili perquè em sembla suggerent i esperançador. Crec que és un Missatge generador d'oportunitats.

Una salutació especial per a vosaltres, els cercadors de la veritat; a vosaltres, els homes del pensament i de la ciència, els exploradors de l'home, de l'univers i de la història (...).

Som els amics de la vostra vocació d'investigadors, aliats de les vostres fatigues, admiradors de les vos-

tres conquestes i, si cal, consoladors dels vostres desànims i fracassos.

També, doncs, per a vosaltres tenim un missatge, i és aquest: Continueu buscant sense cansar-vos, sense desesperar mai de la veritat. Recordeu la paraula d'un dels vostres grans amics, sant Agustí: «Busquem amb afany de trobar i trobarem amb el desig de buscar encara més» (...).

Però no ho oblideu: si pensar és una gran cosa, pensar abans de res és un deure; desgraciat d'aquell que tanca voluntàriament els ulls a la llum. Pensar és també una responsabilitat: Ai d'aquells que enfosqueixen l'esperit per milers d'artificis que li deprimeixen, el fan soberbi, l'enganyen, li deformen! Quin és el principi bàsic per als homes de ciència sinó esforçar-se per pensar bé? (...).

Mai, potser, gràcies a Déu, ha aparegut tan clara com avui la possibilitat d'un profund acord entre la veritable ciència i la veritable fe, una vegada i una altra al servei de l'única veritat. No impediéu aquesta preuada trobada.

Tingueu confiança en la fe, aquesta gran amiga de la intel·ligència. Alumbraos en la seva llum per descobrir la veritat, tota la veritat. Tal és el desig, l'alè, l'esperança que us expressen, abans de separar-se, els Pares del món sencer, reunits a Roma en Concili.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017.

ECO DE LA PALABRA

Correctivos de la esperanza

Hemos hecho una llamada general a «crecer», como idea fuerza de nuestra tarea pastoral. Crecer, ascender, es nuestra ilusión, porque entendemos que es lo que Dios espera hoy de nosotros. Pero la segunda palabra de Adviento desconcierta: «¡Convertíos!, ¡Allanad el camino!»

Esta palabra cambia el escenario imaginado. Desaparece aquella imagen de un pueblo fuerte y comprometido que sube hacia una cumbre utópica, hacia un mundo mejor conquistado solidariamente.

Esta segunda palabra de Adviento nos pone dos correctivos sorprendentes. Primero, que, en lugar de ascender, hay que allanar el camino. Esto quiere decir bajar lo que está alto y rellenar lo que está bajo, es decir, no se trata simplemente de que nosotros ascendamos, sino de que antes arreglemos el camino, lo dejemos expedito y transitado. Segundo, que el objetivo, la meta, no es llegar a la cima más alta, a modo de «conquista» de nuestro esfuerzo, sino facilitar un encuentro con alguien que se acerca por ese mismo camino que nosotros recorremos.

El cambio de escenario, lo que normalmente imaginamos para entender cuál es nuestra tarea, es tan importante que, si no lo conocemos y lo asimilamos, no viviremos la alegría de la salvación.

El gran luchador a favor de la causa obrera (y de todas las causas que reclamaban un compromiso de transformación social), que fue Guillermo Roviroso, entró en la lucha social a raíz de haberse convertido a la fe: la doctrina social católica iluminaba su gran anhelo de cambiar el mundo. Pero, cumplidos ya sesenta años, afectado por las consecuencias del accidente en el que perdió un pie, escribe un libro íntimo, *El primer santo: Dimas, el ladrón*. En este libro narra su experiencia de «una segunda conversión», la verdadera y profunda conversión. Él se siente «Dimas», el buen ladrón que está crucificado junto a Jesús y se ve seducido por el amor que el mismo Cristo ha comunicado, a él precisamente, durante toda la pasión, hasta el punto de que se ve amado y perdonado de una forma absolutamente gratuita. Experimenta así una alegría inmensa e insospechada. Frente a Dimas hallará a Judas, el personaje antagónico, que tampoco le es ajeno en su vida pasada: es el gran luchador, revolucionario comprometido con la causa del pueblo, que siguió a Jesús, como el gran líder, con cuya fuerza y poder llevaría a cabo la revolución soñada. Judas, sin embargo, no encuentra sino la oscuridad, por no haberse dejado amar.

Guillermo Roviroso puede resumir su experiencia diciendo que antes «vivía aun en el antiguo Testamento», en aquella forma de esperar luchando a base de esfuerzos para cumplir la ley de la justicia. La «segunda conversión» consistía en abrirse, abrir los brazos para recibir el don, es decir, la persona de Jesús, que quiere compartir nuestra vida para ser encontrado como hermano y amigo.

Ahora entendemos mejor eso de «ascender mientras descendemos». Porque el camino de Jesús fue, y es, un auténtico descenso de su gloria, para encontrarnos. Era lo que le pedía el amor auténtico. Nos enseñó así la vía de la humildad, es decir, el camino del verdadero crecimiento.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Mans Unides, sensibilitzant pel compromís

Les iniciatives de Mans Unides, tant de sensibilització com de recollida de fons per als seus projectes contra la fam i per al desenvolupament, es multipliquen al llarg de tot l'any. Al mes d'octubre, el grup Tercer Món de la Parròquia de Santa Maria, de **Vilafranca del Penedès**, es va fer present amb una parada de Mans Unides a la Fira d'Entitats. A **Castelldefels**, en el marc de les Jornades de Pau i Solidaritat, es va realitzar el 26 d'octubre la 24a edició dels Menjars d'Arreu del Món, organitzada per l'ajuntament, on també participa Mans Unides, juntament amb altres entitats. Els cuiners i les cuineres són persones que presenten els seus plats de manera altruista per recaptar diners per a iniciatives solidàries, enguany, concretament, per al projecte «Escola rural Kangandala-Angola» de Mans Unides - Castelldefels.

Més recentment, al novembre, s'han portat a terme diverses «enceses solidàries d'espelmes» a les parròquies de **Canyelles, Vilanova i la Geltrú, Sitges...** L'acte s'emmarca en una activitat de Mans Unides a tota Espanya que porta com a títol «Encén el teu compromís» i que té com a objectiu crear un halo de llum virtual que il·lumini el món per acabar amb les «parts fosques» causades per la fam, les desigualtats i les injustícies que continuen existint. Gràcies a l'ajuda dels mossens i dels col·laboradors

L'equip de Mans Unides - Castelldefels

Encesa solidària a Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges

a cada parròquia s'han pogut organitzar aquests actes i les col·lectes en benefici del projecte de promoció social i sanitària a La Guajira (Colòmbia), que vol afavorir l'accés a l'aigua potable en la zona.

Ajuda a l'Església Necessitada de Veneçuela

La fundació pontificia Ajuda a l'Església Necessitada, promoguda pel papa Pius XII, va ser iniciada pel P. Werenfried van Straaten en 1947, per ajudar l'Església catòlica en països de veritable necessitat, als milers de refugiats i als cristians perseguits en el món a causa de la seva fe. Actualment, un dels països que demana ajuda és Veneçuela i per això la fundació ha iniciat el projec-

te «Jo amb tu, Veneçuela». El proper 13 de desembre, a les 19 h, tindrà lloc a la Parròquia de Sant Ramon de Penyafort (Rbla. Catalunya 115, Barcelona) un acte testimonial amb la presència de Mons. Juan Carlos Bravo, bisbe de la Diòcesi de Acarigua-Araure de Veneçuela des de fa 4 anys. El bisbe Agustí també s'hi farà present per donar recolzament a aquesta iniciativa.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La tebiesa espiritual transforma la nostra vida en un cementiri» (27 de setembre).

@Pontifex: «El veritable rostre de l'amor és la misericòrdia. Practicant-la s'esdevé deixebles de Jesús i es manifesta el cor del Pare» (27 de setembre).

@Pontifex: «Ens calen els altres per viure i compartir l'amor i la confiança

que ens dona el Senyor» (28 de setembre).

@Pontifex: «La dolçor de la Paraula de Déu ens impulsa a compartir-la amb els que trobem a la nostra vida per manifestar la certesa de l'esperança que conté» (2 d'octubre).

Taula rodona de la Pastoral Obrera

L'equip de Pastoral Obrera de la diòcesi ha volgut fer visible amb una taula rodona a Sant Boi de Llobregat, concretament als locals de la Fundació Marianao, la celebració dels 25 anys de la publicació del document *La Pastoral Obrera de toda la Iglesia*. Aquest fet va significar en aquell moment un impuls important i una guia d'actuació per a l'acció evangelitzadora de l'Església en l'àmbit del treball i que avui continua inspirant, en unes circumstàncies noves, la reflexió i el compromís de molts cristians. En aquesta taula rodona, realitzada el 26 de novembre passat, s'hi ha presentat tres testimonis de realitats evangelitzadores en el món obrer: l'equip de Pasto-

ral Obrera de Badalona, amb una llarga trajectòria; l'experiència d'una jove de la JOC del Baix Llobregat; i el treball de l'equip diocesà de Sant Feliu des de la seva creació. En el diàleg posterior hi ha aparegut amb força la importància de saber-se missioners en aquest àmbit, de treballar al costat d'altres persones amb aquesta sensibilitat social i humanitzadora amb un accent comunitari, de ser lúcids en identificar avui els reptes i les injustícies que afecten particularment el món obrer i d'estar al costat de les persones a les quals aquestes situacions provoquen un gran sofriment: la tasca de l'Església —de tota l'Església com subratlla el títol— i de cada cristià és necessària i urgent.

Acompanyar en la soledat

Aquest era el títol de la Trobada de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut que va tenir lloc dissabte 23 de novembre a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí Cortés en donar la benvinguda i per a introduir el tema de la soledat, va parlar del seu significat, tant sigui com a «valor» que com a «malaltia social». En aquest sentit subratllava que cal trencar la soledat dels qui pateixen i, per altra part, va recordar que Déu no és un déu solitari: són tres persones.

Després de la pregària conduïda per la Gna. Montserrat Vidal, de la congregació de la Caritat de Santa Anna, la Sra. Itziar Riera, psicòloga clínica de l'Equip d'Atenció Psicosocial (EAPS), del Parc Sanitari Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat, va do-

nar la conferència «Com acompanyar en la soledat?». Va ressaltar la importància de la compassió, de la presència, de l'acollida i de mantenir una relació humanitzadora, així com la necessitat de cultivar la pròpia espiritualitat per poder acompanyar.

Per primera vegada en aquesta jornada es va fer un treball en petits grups per comentar la relació entre visitadors i els malalts: Què ajuda i què molesta en la relació amb el malalt? Per introduir el diàleg es van veure primer fragments de tres pel·lícules: *Elegir un amor* (1991); *En estado crítico* (1997) i *Siempre Alice* (2014).

Finalment es van donar informacions sobre les properes activitats formatives de la Pastoral de la Salut i la programació de les activitats diocesanes.

El Poema de Nadal, a Esplugues de Llobregat.

En el marc del seu 70è aniversari, l'associació Crònica de la Vida d'Esplugues, amb la seva publicació homònima, organitza la interpretació del *Poema de Nadal*,

de Josep Maria de Segarra, al Monestir de Santa Maria de Montsió, a càrrec de Pere Raich, amb les veus de Cèlia Prats i Montserrat Toran. L'acte tindrà lloc divendres 13 de desembre, a les 20 h.

▸ **Recessos Aixeca't.** De les 10.30 a les 13.30 h, al monestir de la Mare de Déu del Carme (carmelites de

clausura), de Vilafranca del Penedès: 14 de desembre, recés d' iniciació; 21 de desembre, recés d'aprofundiment. No cal avisar, només cal ser puntuals. Més informació: Mn. Valentí (tel. 938 980 051).

▸ **Trobada internacional de Taizé.** Del 28 de desembre 2019 a l'1 de gener 2020, peregrinació de con-

fiança per la terra, convocada per la comunitat

de Taizé, a la ciutat polonesa de Breslau (Wrocław). Els joves de la nostra diòcesi interessats a participar-hi, se sumaran a la comitiva del Bisbat de Solsona. Per a més informació: tel. 600 350 370.

AGENDA

3r diumenge d'Advent i confirmacions.

El proper diumenge, 15 de desembre a les 19 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, en el diumenge de «gaudete», i impartirà el sagrament de la Confirmació a un grup de joves de la parròquia.

▸ **Recessos d'Advent.** Per a preveres i diaques, el 10 de desembre, a les 10.30 h, a la Casa d'Espiritualitat Santa Maria de Lavern, predicat per Mn. Joan Rodríguez, director espiritual del Seminari Conciliar. Per a religiosos i religioses, el 14 de desembre, a les 10 h, a la Casa de l'Església, predicat pel bisbe Agustí.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5, 17-26]. Sant Dídac Cuauhtlatotzin; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Valèria, vg. i mr.

10. ■ Dimarts [Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14]. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. III); Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.

11. ■ Dimecres [Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30]. Sant Damas I,

papa (hispanic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.

12. ■ Dijous [Is 41,13-20 / Sl 144 / Mt 11,11-15]. Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. Saleses a Annecy (1610); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustiniana).

13. ■ Divendres [Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19]. Santa Llúcia (s. III-IV), vg. i mr. a Siracusa (Sicília); san-

ta Otilia, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.

14. □ Dissabte [Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 17,10-13]. Sant Joan de la Creu (†1591), prevere carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants Just i Abundi, màrtirs a Baeza.

15. ■ Diumenge vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [Is 35,1-6a. 10 / Sl 145 / Jm 5,7-10 / Mt 11,2-11]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.

Immaculada Concepció de Maria (A)

COMENTARI

Soc l'esclava del Senyor!

L'Anunciació (1442) de Fra Angelico. Museu de Sant Marc, Florència (Itàlia)

En aquest segon diumenge d'Advent celebrem la festa de la Immaculada Concepció de Maria. Maria ha estat l'única persona que no ha caigut mai sota el domini del pecat. Maria des del primer instant de la seva vida en va estar exempta. La primera lectura ens recorda la realitat del pecat, que s'inicia ja en el primer home: *¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar? L'home trenca el manament del Senyor. Tanmateix no vol acceptar la seva culpa: La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre i n'he menjat. I la dona tampoc no accepta la culpa: És que la serp m'ha enganyat.* Però el pecat no té l'última paraula. Ja des del primer moment Déu diu: *Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló.* La victòria definitiva és del llinatge de la dona, és a dir, de Jesucrist. Però abans hi ha aquesta lluita entre el bé i el mal, entre el manament de Déu i el pecat. Maria des del primer instant de la seva vida va vèncer el pecat. Per això a l'evangeli l'àngel la saluda dient-li: *Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.* Sempre Maria ha estat plena de Déu. I per això a la proposta de l'àngel de ser mare d'un fill que té per nom *Jesús* que és *Fill-de-l'Altíssim*, i a més *Fill de Déu*, Maria només té una resposta: *Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.* Maria ha estat oberta des de sempre a fer la voluntat de Déu ni que, de vegades no ho acabi d'entendre tot: *¿Com pot ser això, si jo no tinc marit?* I quan l'àngel li diu: *L'Esperit Sant vindrà sobre tu i et cobrirà amb la seva ombra*, llavors ja no dubta gens. Per això com diu sant Pau: *Tot el que diuen les Escriptures és per a instruir-nos perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança.* Maria Immaculada ens omple d'esperança: També nosaltres podem vèncer el pecat fent sempre la voluntat del Senyor, com Maria.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 3,9-15.20)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre el Senyor-Déu el cridà i li digué: «On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.» Li digué el Senyor-Déu: «Qui t'ha fet saber que anaves nu? És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat.» El Senyor-Déu digué a la dona: «Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat.» El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló.» L'home donà a la seva esposa el nom d'Heva, perquè ella ha estat la mare de tots els qui viuen.

► Salm responsorial (97)

R. *Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 15,4-9)

Germans:

Tot el que diuen les Escriptures és per a instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè ben avinguts de cor i de llavis, glorifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor. Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom».

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,26-38)

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.» Ella es torbà en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi.» Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser això, si jo no tinc marit?» L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible.» Maria va respondre: «Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.» I l'àngel es va retirar.

► Lectura del libro del Génesis (Gn 3,9-15.20)

Después que Adán comió del árbol, el Señor llamó al hombre: ¿Dónde estás? Él contestó: Oí tu ruido en el jardín, me dio miedo, porque estaba desnudo, y me escondí. El Señor le replicó: ¿Quién te informó de que estabas desnudo? ¿Es que has comido del árbol que te prohibí comer? Adán respondió: La mujer que me diste como compañera me ofreció del fruto, y comí.

El Señor dijo a la mujer: ¿Qué es lo que has hecho? Ella respondió: La serpiente me engañó, y comí. El Señor Dios dijo a la serpiente: Por haber hecho eso, serás maldita entre todo el ganado y todas las fieras del campo; te arrastrarás sobre el vientre y comerás polvo toda tu vida; establezco hostilidades entre ti y la mujer, entre tu estirpe y la suya; ella te herirá en la cabeza cuando tú la hieras en el talón. El hombre llamó a su mujer Eva, por ser la madre de todos los que viven.

► Salmo responsorial (97)

R. *Cantad al Señor un cántico nuevo, porque ha hecho maravillas.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 15,4-9)

Hermanos: Todo lo que se escribió en el pasado, se escribió para enseñanza nuestra, a fin de que a través de nuestra paciencia y del consuelo que dan las Escrituras mantengamos la esperanza. Que el Dios de la paciencia y del consuelo os conceda tener entre vosotros los mismos sentimientos, según Cristo Jesús; de este modo, unánimes, a una voz, glorificaréis al Dios y Padre de nuestro Señor Jesucristo. Por eso, acogeos mutuamente, como Cristo os acogió para gloria de Dios. Es decir, Cristo se hizo servidor de la circuncisión en atención a la fidelidad de Dios, para llevar a cumplimiento las promesas hechas a los patriarcas y, en cuanto a los gentiles, para que glorifiquen a Dios por su misericordia; como está escrito: «Por esto te alabaré entre los gentiles y cantaré para tu nombre».

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 1,26-38)

El ángel Gabriel fue enviado por Dios a una ciudad de Galilea llamada Nazaret, a una virgen desposada con un hombre llamado José, de la estirpe de David; la virgen se llamaba María. El ángel, entrando en su presencia, dijo: Alégrate, llena de gracias, el Señor está contigo; bendita tú eres entre todas las mujeres. Ella se turbó ante estas palabras y se preguntaba qué saludo era aquel. El ángel le dijo: No temas, María, porque has encontrado gracia ante Dios. Concebirás en tu vientre y darás a luz un hijo, y le pondrás por nombre Jesús. Será grande, se llamará Hijo del Altísimo, el Señor Dios le dará el trono de David, su padre, reinará sobre la casa de Jacob para siempre, y su reino no tendrá fin. Y María dijo al ángel: ¿Cómo será eso, pues no conozco a varón? El ángel le contestó: El Espíritu Santo vendrá sobre ti, y la fuerza del Altísimo te cubrirá con su sombra; por eso el Santo que va a nacer se llamará Hijo de Dios. Ahí tienes a tu pariente Isabel, que, a pesar de su vejez, ha concebido un hijo, y ya está de seis meses la que llamaban estéril, porque para Dios nada hay imposible. María contestó: Aquí está la esclava del Señor; hágase en mí según tu palabra. Y la dejó el ángel.